

Dit is geen column

Manuel Nepveu

Mijn vader stierf aan een longbloeding, voor mijn moeder die er bij was een afgrijselijke ervaring. Toen arts en begrafenisondernemer langs waren geweest en zij een moment rust had, hoorde zij hoe buiten de slagersjongen die de bestellingen rondbracht op zijn fiets - in de jaren vijftig geen ongewoon beeld - een allervrolijkst deuntje aan het fluiten was. Zij vertelde mij vele jaren later hoe volstrekt idioot dit op haar over kwam, hoe gevoelsmatig onrechtvaardig. Waarom stond het leven nu niet even stil?

Ik kan mij er wel wat bij voorstellen. Niet zelden realiseer ik me, speciaal wanneer ik ga slapen, dat er op datzelfde moment op allerlei plekken op deze aardbol hemeltergende dingen gebeuren, in Syrië, in China, in Noord-Korea, in Mexico en uiteraard op nog heel veel andere plekken. Maar dat blijft abstract. Wat er nu in Oekraïne gebeurt blijft niet abstract, we kennen de beelden. Ik stel mij dan voor dat een raket een flatgebouw penetreert, onschuldigen terroriseert, verminkt, aan barrels rijt. En dat allemaal terwijl ik machteloos mijn hoofd op het kussen leg en probeer te verdwijnen. En morgen bij het ochtendnieuws gaan we een bleke, afgezwakte versie van dit alles zien, maar wel concreet.

Onder deze omstandigheden komt het me lichtelijk idioot voor om een schaakcolumn te schrijven. Het voelt simpelweg te bizar om nu opgewekt over een spelletje – jawel, verkleinwoord - te schrijven. Om de vier weken ben ik aan de beurt voor een column en ik doe steeds mijn best er iets van te maken. Maar nu even niet. Naar de kunstenaar Magritte: Ceci n' est pas une rubrique.